

Lenka Navrátilová

Antonín Syruček a jeho Missa bethlemitica

závěrečná bakalářská práce

vedoucí práce: PhDr. Tomáš Slavický, Ph.D.

studijní obor – Sbormistrovství chrámové hudby

Univerzita Karlova v Praze, Pedagogická fakulta a Collegium Marianum –
Týnská vyšší odborná škola

Praha 2006

Lenka Navrátilová s překvapující a sympatickou upřímností hned v první větě přiznává, že o téma své bakalářské práce neměla zpočátku vůbec zájem. Předpokládám tedy, že jí osobu Antonína Syručka vybral vedoucí práce dr. Tomáš Slavický, který se dobře orientuje v pramenných materiálech české hudby 18. století a zná mezery v jejich zpracování. Syručekova pozůstalost není rozsáhlá a tyto notové materiály ještě nikdo hlouběji nezkoumal – téma je proto zcela vhodné pro bakalářskou práci a její požadovaný rozsah.

Posudek se bude věnovat zvláště části textové a zvláště notové edici (spartaci). Ta je v práci klíčová, zatímco textová část zde má funkci nutné výbavy. Z jejího pojetí je to bohužel znát. Pokud lze vůbec vyčíst z dosti nepřesných citací literatury, autorka v krátké životopisné kapitole pracovala pouze se slovníky a s přehledovou literaturou. Přestože je jasné, že pátrání po jakýchkoli dalších zmínkách o Antonínu Syručekovi by bylo nesnadné, takto ojedinělá práce jemu věnovaná by zasluhovala další výzkum v pramenných materiálech. Proto věta uvedená v závěru: „Je dopsáno, co v této chvíli o Antonínu Syručekovi napsáno být mohlo,“ vyznívá příliš troufale a neprofesionálně. Úplněji jsou zpracované kapitoly o Syručekově tvorbě a dochovaných skladbách, které přehledně informují o jeho mších, ostatních skladbách a jejich uložení.

Snad příliš rozsáhlé jsou naopak kapitoly týkající se historie Vyšehradu a kapitulního chrámu svatých Petra a Pavla (za pouhé nedopatření považují shodnou větu na konci 9. a 13. strany). Naopak oddíl „Provozovací praxe chrámové hudby v 18. století“ (neškodilo by doplnit „...v českých zemích“) je pouhým dvoustránkovým kompilátem z Ottova naučného slovníku a Hudby v českých dějinách.

Bezpochyby nejslabším článkem práce je citace pramenů a literatury. Již jejich seznam postrádá logiku uspořádání a při uvádění čísel knih či pramenů v textu chybějí téměř všude čísla stran, z nichž citát pochází (v případě knih, v konkrétním případě Hudby v českých dějinách chybí jméno autorů citovaných kapitol), a konkrétních signatur (v případě archivu Českého muzea hudby a souborného katalogu Národní knihovny). Také z volby kurzivního písma, za nímž následuje v závorce číslo knihy, není patrné, kdy se jedná o přesnou citaci z literatury a kdy o autorčinu volnou interpretaci.

Za zcela dostačující považuji textovou výbavu vážící se přímo ke spartaci – tedy popis pramene, zásady spartace a rozbor (autorkou velmi vhodně charakterizovaný jako průvodce). Zde bych ráda uvedla svoji nesmělou domněnku o zápisu nápěvu písně Chtíc aby spal v Benedictus v tónině G dur: spíše než o nepřijatelnost začátku na dominantě mohlo Syručkoví jít o doslovný citát z Holana...

Samotná spartace mše je provedena pečlivě a splňuje podmínky důležité pro praktickou edici skladeb daného období. Mé drobné výtky se týkají právě jejího praktického určení. První se týká c-klíčů v basu – raději než přísný přepis originálního překlíčování bych se snažila ulehčit práci novodobým varhaníkům sjednocením celého basového partu pod basový klíč. Dále bych stejně tak přepsala označení instrumentálních řádek „Tuba pa ex D“ a „Lituo“ jako „Trba“ a „Cor“. Nejde přece jen o kritickou edici, která by se musela ve všech ohledech držet originální podoby... A poslední poznámka se týká ručního zápisu číslovaného basu – počítačové notační programy jej umějí!

Přes všechny drobnější i zásadnější výtky bych práci Lenky Navrátilové označila za uspokojivou (za vyzdvižení stojí také kultivovaný jazyk a správné uvažování v souvislostech) a doporučuji ji k obhajobě.

PhDr. Lucie Maňourová, Ph.D.

V Praze, dne 17. 5. 2006